

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Alimenta Pietatis Erga S. Iosephvm Iesu Christi Nvtritivm Post Iesvm Et Mariam Divorvm Amabilissimvm

Barry, Paul de

Monachii, 1650

Cap. IV. Cur S. Iosephvs, etsi à Deo tantopere dilectus, & post Iesvm & Mariam Sanctorum omnium amabilissimus, tam serò nihilominus à mortalibus pro tali sit agnitus, eaque in veneratione habitus, ...

[urn:nbn:de:hbz:466:1-46266](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-46266)

CAPVT IV.

*Cur S. IOSEPHVS, etsi à Deo tanto-
pore dilectus, & post IESVM & MA-
RIAM Sanctorum omnium amabilissi-
mus, tam serò nihilominus à mortalibus
pro tali sit agnitus, eaq; in veneratione
habitus, quam eius merita de-
poscunt.*

NON est mihi animus, diuina con-
silia perscrutari, aut curiosè se-
cretas Dei rationes inspicere :
neque enim eousque patiar me curio-
sitate abripi, vt penetrare causas ve-
lim, ob quas Deus in hæc postrema
sæcula distulerit, S. IOSEPHI gloriam
orbi publicare : cùm tam longâ tem-
porum serie post Deum hominem e-
uolutâ, nihil adeò de S. IOSEPHI egre-
gijs meritis vulgò constiterit, ac pro-
inde ipse parùm sit cultus. Absit, vt
eò temeritatis deueniam !

Quod

Quod hîc ago, eò duntaxat pertinet, vt me de hac causâ compellaturis, tenuem possim animi mei sensum explicare, & pro captu nostro quasdam rationes afferre, oculis in morem, quem in occasionibus eiusmodi Deus obseruat, coniectis; eo maximè fine, vt, si quid se nobis offerat, quod SS. huius Patriarchæ cultui, quem contendo vniuersis inculcare, patrocinetur, dem operam, illud in vsum meum conuertendi, ac sensim amabilissimi IOSEPHI amorem animis illorum insinuem, quorum gratiâ hæc pertracto,

Indubitatum est, eius festum diem olim ab Ecclesiâ solenni ritu celebratum non fuisse: satis enim liquet, primis sæculis nihil de pietate in S. IOSEPHVM concipiendâ vulgò actum, quæ non nisi aliquot post sæculis inualuit: ita è quibusdam honorum, qui ab aliquot centenis annis ei varijs in locis fuere habiti, vestigijs colligo. In Italiâ & Germaniâ sodalitates existant pridem eius gratiâ inchoatæ, vt & sacella
atque

atque altaria, quæ pietatis in Diuum hunc exercendæ causâ illius clientes frequentabant. Auenione Galliaæ vrbe tam pius cultus inter prima initia fuit receptus. Hoc monumenta me docent, quæ deprehendo: in Principali (hoc nomine antiquissimum ciuitatis templum appellatur) vetustissimum sacellum est S. IOSEPHO sacrum, vbi omnium puellarum ac virginum illius vrbis cætus est, festo illius die quotannis cogi solitus, vt illic rei diuinæ manè atque vespere intersint magno apparatu festiuoque cantu peragenda, easque Indulgentias consequantur, quas multò antè Summi Pontifices eò contulerunt: vbi hoc imprimis memorabile, ac ei sodalitati peculiare est; quòd puellis istis, quando singulis annis hunc diem debitâ religione venerantur, non vt in alijs cœtibus sacratus panis, sed sertum è floribus in singula capita donetur, quæ illæ in supplicatione, post Vespertinam Psalmodiam institutâ, circumferunt.

Hæc

Hæc pia consuetudo peruetustam habet originem, cuius initia ignorantur: etsi videatur tempore Gregorij X. Pont. Max. ad finem decimi quarti sæculi inchoata. Quod ut credam, sacellum & ara me inducit, S. IOSEPHO dicata, quæ S. Patriarchæ fugam in Ægyptum repræsentans in templo S. Agricolæ visitur; quæ tota antiquitatem iuxta & Pontificis illius liberalitatem spirat, cuius insignia magnis è saxo scutis incisa hinc inde toto sacello conspiciuntur. Et ut erat cultui S. IOSEPHI perquam addictus, admodum credibile est, eundem voluisse illo pietatis monumento vetustissimum omnium, quæ sunt Auenione, templum honestare; quando tunc temporis ea Summorum Pontificum sedes, & quod accedit, hoc ipsum S. Agricolæ templum fuit, quod ille multis redditibus ad alendos inibi Canonicos adauxit. Et hæc sunt, quæ à nostro ævo remotiora circa S. IOSEPHI Virginei Sponsi cultum comperi: ut ita à trecentis circiter

citer annis possit iniri. Si quod vestigium ac nota pietatis ante hæc tempora se prodat, exiguum id erit, parvique momenti, ac nihilominus à primis illis sæculis longè semotum; Deo pro suâ diuinâ prouidentia id agente.

Quid igitur causæ est, ob quam Deus tanti viri merita publicare, mortaliumque animis subijcere cogitationes de illo colendo, omnique obsequiorum & amoris genere afficiendo tam diu distulerit? Ut tibi aperiam, quod sentio; rationes afferam, in eam rem mihi obortas: ipse videris, num te conuincant; mihi certè dubitationem omnem exemerunt.

Quid necesse fuit, S. IOSEPHVM tam citò celebrem reddi? quid profuit, in primis Christianæ Religionis initijs tantis eum honoribus prosequi, quantos progressu temporis à posteritate accepit? Sanè prudenter fieri nullâ ratione potuisset: hoc enim fuisset, hæreticis rationes & arma
sub-

subministrare, qui IOSEPHVM natiuum Christi parentem crediderunt: quæ hæresis Filio Dei ac Seruatori nostro Diuinitatem, & Matri Virgini, ceu nihil à quauis matre discrepanti, Virginitatis decus ademit. Hominum enim ingenia sponte sua ad erraticas opiniones propensa, vbi incomparabilem summamque dignitatem Sponsi Dei Matris expendissent, facile fuissent eò inducta, vt crederent, eum cæterorum more Filij à Virgine progeniti parentem esse; præsertim si fuissent quidam antè hac persuasione imbuti. At hodie, quando tam absurda leuisque crudelitatis periculo vacamus, & omnis illa hostium, Filij diuinitatem ac integritatem Matris impugnantium colluies vindice inferorum flammâ plectitur, non est, quod quisquam timeat; ac decori ratio prorsus postulat, S. IOSEPHVM pro meritorum suorum magnitudine à mortalibus celebrari, vt cælesti gloriâ ante alios insignem, & in terris honore post IESVM & MARIAM omnium maximè dignum,

Esto

Esto autem, hoc periculum abfuis-
set, ne ansa malè sentiendi hæresi præ-
beretur; fatendum tamen est, commo-
dissimè accidisse, vt æstimatio summæ
in S. IOSEPHO excellentiæ, & tenerior
in eum pietatis affectio in hæc postre-
ma sæcula differretur. Nos enim in
mundi paulò post perituri fine versa-
mur, qui sensim ad vltimam senectu-
tem deducitur: vt igitur in tam dulci
pietatis gustu consenesceret, amore
sanctoq̃ studio admirandi Patriar-
chæ recreandum illius senium fuit; se-
decim omnino sæcula inde effluxêre,
ex quo felici fidaq̃ S. IOSEPHI operâ
Lex Gratiæ fuit inchoata, Verbi homi-
nem induti curâ illi demandatâ: pos-
sêtne igitur magis gloriosum illa fi-
nem sortiri, quàm si in eum, vt summè
de nobis meritum, & Orbis Christiani
Patrem congestis omnium gentium a-
moribus gratiq̃ animi aduersus Pa-
trem Regis nostri, & cæli terræq̃ Re-
ginæ Sponsum ingenuâ significatione,
mundo finem imponat? vt orbi vni-
uerso

uerso palàm constet, sub legis Christianæ initia & finem, quæ sunt totidem in Ecclesiâ Filij Dei, & lege Gratiæ portæ. castum IOSEPHVM sanctumque MARIÆ Sponsum præclare nobilitatem muneris sui patefecisse, nobilemque de cordibus nostris triumphum retulisse: *Nobilis in portis vir eius: a* aut vt habet versio Chaldaica: *Cognitus in portis vir eius.*

Non equidem negârim, maximam inde oblectationem illum ab omnibus percepturum, si toto tempore, quo Lex Gratiæ durauit, pares ijs, quibus modò cumulat, ei fuissent honores, atque amores impensi: sed oportebat eam voluptatem gaudiumque in hodierna tempora reseruari. Cardinalis Bellarminus dicere solebat, sæculum hoc, quo nos viuimus, Sanctorum sæculum esse, ratus, numerum eorum, qui aut sanctitatem consequerentur, aut, ad vitæ altioris perfectionem contenderent, maiorem hoc

tem-

a. Prou. cap. 31.

tempore esse, quàm quouis alio fuisset. Opportunè igitur & omnino in tempore S. IOSEPHI notitia & amor increbuit, vt hoc Sanctorum sæculo IOSEPHVS cæteris sanctior æquè in amore ac admiratione esse mortalibus inciperet, splendore eminentium virtutum, gloriaque ac maiestate tantò ampliori, quantò diutiùs nostros oculos latebat, ad id obsequium allectis. Quàm admiranda Dei consilia sunt! qui totis sæculis tantæ lucis pulchritudinem eo potissimum fine nobis subduxit, vt postea tantò avidiùs admitteretur, maioriq̃ue nos lumine ac splendore perfunderet; vnde cum amore ac officijs omnibus maiori ardore atque contentione demerendi, potenti stimulo incitaremur. Nimirum eundem in hoc præclaro gratiæ opere ordinem Deus tenuit, qui in rarioribus naturæ bonis illi solennis est, quorum quædam eximia nobis intueri concessum quidem est: neque parvi muneris loco habendum, quòd liceat

res tam præstanti pulchritudine præ-
 ditas, ac passim in rebus creatis & hoc
 nostro Orbe visendas, vt sunt Astra,
 Sol, Cælum, adamantes, gemmas, for-
 mosos ac elegantes virorum femina-
 rumque vultus, & mille eiusmodi ve-
 nustates oculis vsurpare. Verumtamen
 multa sunt alia in rebus creatis mira-
 cula, quæ Deus oculis nostris subtra-
 xit: Cælum Empyreum longè est Sole
 præstantius, multò adspectabili hoc
 cæruleoque siderum theatro specio-
 sius; & tamen illud intueri prohibe-
 mur: coraliū maximo prouentu gi-
 gnitur; margaritæ innumeræ in maris
 fundo procreantur; terræ infimi re-
 cessus, & abstrusa in imo cubilia aut
 massis, omnis generis gemmis, & natu-
 ræ perfecto ornatu abundant; quorum
 tamen nihil videmus: & quamuis in-
 de nonnunquam aliqua ramenta eru-
 antur; quantillum tamen id est, si cum
 ijs conferatur, quæ adhuc sub illis la-
 tibus & arcanis naturæ receptaculis
 asseruantur? Propè dixerim, Deum

long.

lon-
 nob-
 quæ
 pro
 nob-
 bus
 mus
 hinc
 sple
 cipu
 scar
 egre
 & c
 quæ
 illic
 rant
 nos
 plio
 rosq
 que
 plur
 lam
 igno
 nobi
 iuxta

longè liberaliùs maioriq̄ue facilitate
nobis rariora gratiæ opera detexisse,
quàm naturæ insigniora ornamenta
prodiderit: certum est enim, Fidem
nobis oculos & multarum opum, qui-
bus in felicitatis æternæ patriâ Dei do-
mus exornatur, cognitionem inserere:
hinc scimus, IESVM & MARIAM esse
splendentes soles, multos alios è præ-
cipuis Diuorum instar siderum coru-
scare; à pluribus retrò annis multas
egregias Cælitum mentes de nomine
& cognomine perspectas habemus,
quæ suâ pulchritudine triumphantis
illic Hierosolymæ domicilium exhila-
rant. Nihilominus certo certius est,
nos maximorum Diuorum, qui am-
pliolem in cælo gloriam retulere, ple-
rosque ignorare: latent enim, tantus-
que eorum est numerus, vt, postquam
plurimos agnouerimus, adhuc vix vl-
lam simus eorum partem assecuti; quâ
ignorantiâ eousque detinebimur, dum
nobis olim licebit in regno felicitatis
iuxta illos considerare. Attamen hoc

D

fateri

fateri nos est necesse; Deum huic nostro seculo fauisse, eò quòd ex illis potentior, qui nos antè ignotus latebat nobis indicárit, facto excellentis illius sanctitatis & eminentis gloriæ indicio ut exinde omnis generis magna desideria conciperemus, eum colendi, omniaque propensissimæ in eum voluntatis documenta edendi, cui datur est, esse IESV Patrem, & Sponsum MARIÆ.

Progrediamur, ac in rem nostram proque S. IOSEPHI causâ ulteriora profereamus. An non hoc ipsum nostram in illum pietatem acuit, quòd postremis sæculis Deus in orbem eam reuocauit? Ego certè ita sentio; quem animi mei sensum, si gratum tibi est, à me explicari, aurem mihi ac oculos tantisper accommoda, dum paucis rationibus expediam.

Extra Creationis opus nihil repente & absque prævio apparatu conficitur: ita pictor colores subigit; architectus materiam cædit, ac tempora

quæ

rium pegma ædificat; aurifex catillos, Mercurium, chrysulcam siue aquam secretoriam præparat; feminae monilia & mundum muliebrem depromunt; Orator ingenij commenta, opifex instrumenta artis expedit; fundo & materiâ illi opus est, qui cupit opus elaborare; rebus imparatis nihil efficies: & quantò maioris molis ac momenti labor est, tantò accuratiori præparatione est inchoandus, ac rudi ductu primæ operis lineæ ducendæ, aut tirocinium priùs artis ponendum. Vide nunc, quos gradus natura faciat: vulgò aiunt, cum natura liliam agreste progignit, tunc eam vt in viliori materiâ modum addiscere, venusta hæc lilia producendi, quæ deinde pro nostrorum hortorum & altarium ornamentis habemus. Istud liliam, cui datum est regnum inter flores obtinere, non illico fuit primo telluris partu enatum; sed priùs natura eius profecendi periculum fecit, cum in paruis ac ruri natis lilijs prælusit: hi parui

D 2r

flosculi,

flosculi, campanularum specie pendu-
 li, quos nonnunquam ruri videmus, ex-
 perimenta naturæ sunt, in quibus
 exerceat, dum olim elimatius opus,
 quale est lilium, protrudat. Atque hoc
 est, meo quidem iudicio, quod Plinius
 ille scrutator naturæ dicere voluit,
 quando eleganter dixit, *a Convolutum
 rudimentum esse naturæ, lilia facere
 addiscentis.* Ab istâ consideratione ad
 Dei consilia digrediamur, pro Ecclesiâ
 suâ laborantis: quid necesse fuit, tot
 ritus præscribere? quorsum ingens
 cura illa spectabat de toto Salomonâ
 templi apparatu iniuncta, quæ ad ipsa
 etiam emunctoria & res minimas ex-
 tendebatur? omnis ille cæremonia-
 rum apparatus, iussa, & imperia pro-
 fus aliud nihil, quàm tirocinium legis
 illius fuere, quam IESVS CHRISTVS
 ipsemet esset olim promulgaturus: at-
 que hæc vniuersa imminente SS. Sacra-
 mentorum in Ecclesiâ Christi perfe-
 ctione intermori, ac tandem desinere

a Lib. 21. cap. 6.

in Legis Christianæ præcepta debe-
bant. Ob eandem causam Deus He-
breos tantâ piorum exercitiorum mul-
titudine distinebat, vt mortales paula-
tim ad suum cultum ijs moribus effor-
maret, quos maximè cupiebat. Ita Lex
scripta naturæ Legem perfecit, Lex
verò Gratia, & naturæ, & Moyfis Le-
gem expolijt, vnaque alteri viam stra-
uit; velut Deus in geminâ priori sei-
psum exercuisset, vt pro naturâ ali-
quid excellentis operæ moliretur, vt
quam ipse dignatus est, suâ præsentia
honestare. Subsistamus hîc paulisper,
& hanc cogitationem profecuti, dica-
mus, Deum ad modum hîc allatum
pietatis negotium tractâsse, quâ cupit
Christianos erga S. IOSEPHVM imbui.
Mille adeò & sexcentos annos elabâ
passus est, quibus permisit Sanctos va-
rijs pietatis generibus, diuersis hono-
ribus à seruis suis affici, eosdem varijs
modis pro multorum malorum reme-
dio sollicitari, ac precantium pia stu-
dia præsentî Diuorum ope approbari.

Sed hæc eò duntaxat fiebant, vt ad illam pietatem adolesceremus, quam decet nos S. IOSEPHO consecrare, qui non nisi hoc nostro æuo cœpit illustris euadere: apparatus ille tunc fuit, vt elegantius atque gloriosius iam gratum lilium, quod S. IOSEPHI manus sustinet, aliquando erumperet: tirocinium tantummodo fuit eius peculiaris venerationis, quam Deus desiderat nos SS. Matris suæ Sponso deferre, idonea solùm institutio fuit, quâ disceremus, in IESV Patris gratiam facere, quidquid Christianus orbis, qui nos antecessit, omnium cæterorum Diuorum causâ præstitit, eum cunctis honoribus ornare, eius gratiam quouis obsequio pietatis aucupari, quantumuis illud magnum, frequens & rarum foret: cùm sit omnino æquissimum, eiusmodi officijs ei se submittere, vtpote meritissimo, omnique obseruantia, & gloriâ præ cunctis alijs dignissimo: quando tantus illi honor obtigit, vt vna è Personis SS. Triadis

creatæ

creatae in terris institutae haberetur, & ipseque propius ad Verbi carnem assumptis mysterium post Dei Matrem, ut pater, gubernator, & Dei Hominis tutor suam operam contulit. Haec omnia praexercitationes quaedam fuerunt illius fiduciae, qua ad caelestis Patriarchae opem confugere iuberemur: ut, si in quibusvis angustiis, aut pijs desiderijs alij ad alios Diuos, auxilij causa se contulerunt, dum ab isto mali curationem, ab altero calamitatis remedium, ab illo gratiam, ab alio beneficium, a nemine vero simul omnia postularent; deinceps intelligeremus, S. IOSEPHVM ut communem in quouis negotio, cuius successum a Deo cupimus, patronum a nobis adhiberi, ac in eum nostra studia & fiduciam potius, quam quemuis caeli Magnatem, propendere posse, ac in eo etiam solo plus quam alijs omnibus opis collocari; quod eadem propere gratia & auctoritate, qua Sponsa ipsius, polleat. Ceterum Dei ac S. IOSEPHI beneficio hoc

iam totus Christianus Orbis agit: qui prope mortales in quibusuis aduersis ad S. Iosephum confugiunt, maximi, minimi, summi, infimi, Religiosi & profani: ac tandem omnes; non in vno solum Orbis angulo, sed terræ totius ambitu, vbi IESVS & amabilis Trias IESVS, MARIA, IOSEPHVS agnoscitur, colitur, & adoratur, eundem debitâ pietate prosequuntur,

Habes exiles meas cogitationes, in argumento satis impedito expositas: quoniam præter Deum ac amicos eius Cælites nemo veras & genuinas rationes assequitur. Quo in conatu veniam mihi polliceri non auderem; nisi, quorsum spectaret, claris verbis fuisset antè professus; nihil verò penitus ei reuerentiæ adimit, quam adorandis Dei consilijs, & arcanis Diuinitatis mysterijs, humanarum rerum gubernationem attingentibus, me debere agnosco. Hoc labore defuncti, nunc eos inspiciamus, qui primis exemplis nos erudierunt, quanto opere æstimare, amare,

amare, obsequijs deuincire nos eum,
de quo agimus, præ Sanctis omnibus,
post IESVM & MARIAM deceat.

CAPVT V.

*Denarius Amatorum S. IOSEPHI, qui
nos luculento exemplo docuerunt, quantum
existimationis ac pietatis ei præ Sanctis
omnibus post IESVM & MA-
RIAM debeamus.*

VIVAT beata S. IOSEPHVM aman-
tium cohors! quæ quotidie fit
numerofior, eoque excrescit, vt
pauci admodum reperiantur, qui non
expetant magnopere, illi se coetui ad-
iungere. In eius amorem omnes inci-
dunt, qui IESVM & MARIAM diligunt;
ac prout intelligunt, quantas amoris
causas in illo deprehendant, quamque
Dei Filio ac Matri Virgini fuerit acce-
ptus, ita nihil toties canunt, nihil scri-
bunt, nihil pronuntiant, quàm: *Vivat
IESVS, MARIA, IOSEPH!* An-
te hac